

Geachte Professor Borst,

Een goede vriend van mij, door het AVL in 2003 als terminale melanoompatient afgeschreven, zocht zijn toevlucht tot Dr. Valstar in Den Haag, van wie hij een dieet kreeg voorgeschreven dat o.a. dagelijks 9 gram Vitamine C omvatte, in zes porties van 1,5 gram, tezamen met voedsel, over de dag verdeeld. Hij is geheel genezen, werkt hard en maakt het goed.

Deze anecdote was voor mij mede aanleiding om meer informatie te vergaren over de relatie tussen voeding en ziekte, in het bijzonder kanker. Met de resultaten van die zoektocht kan ik Uw stukje in de NRC van 18/19 oktober '08 over Vitamine C onmogelijk rijmen. Ik verwijs U graag naar de site www.doctoryourself.com voor twee artikelen van Abram Hoffer, M.D, Ph.D. getiteld "The War Against Vitamin Therapy; The Vitamin Paradigm Wars" (in de linkse lijst klikken op "Vitamin Wars") en "Supportive Vitamin C Therapy for Cancer Patients"(klikken op "Cancer: Dr A. Hoffer") en een van Andrew W. Saul: "Vitamins Against Disease, not a New Idea" (klikken op: Vitamins vs Disease), alsmede naar een artikel van Steve Hickey, Ph.D. en Hilary Roberts, Ph.D.: "The Real Story of Vitamin C and Cancer" d.d. 07/08/2008 (eveneens n.a.v. Chen et al.) te vinden op de site www.anhcampaign.org (zoeken via "Document Archive").

Aan de veelheid van de in deze artikelen geciteerde onderzoeken en klinische ervaringen, ten dele reeds daterend van vóór WO II, wordt door U m.i. geen recht gedaan. Met name het vele werk van William J. McCormick, M.D. in de decennia vóórdit Linus Pauling dit toneel betrad, en dat van genoemde Abram Hoffer en Dr. Irwin Stone, ook ten dele vóórdien, alles voorzover kanker betreft, geeft geen aanleiding om megadoses Vitamine C als een gepasseerd station af te doen. Interessant is dat McCormick in 1952 al aangeeft dat de meeste kankerpatienten, en 4 van de 5 lijdens aan hartziekten een gebrek aan Vitamine C vertonen, dat het roken van één sigaret het lichaam van 25 mg Vitamine C berooft, en dat extra Vitamine C benodigd is als specifieke antagonist tegen bacteriële en chemische toxines; dit laatste geheel in lijn met het artikel van Hickey en Roberts. Wat algemeen opvalt is dat alle artsen die succesvolle klinische ervaringen met Vitamines hadden op grote weerstand van medische zijde stuitten, variërend van negeren, ontkennen, ridiculiseren tot tuchtrechtelijke stappen, of nog erger, en dat in alle gevallen waarin (véél) later dezelfde middelen en behandelingen alsnog algemeen worden aanvaard, steevast wordt vermeden de verguisde voorgangers te noemen. Dit geldt voor Vitamine B3 tegen schizofrenie en als cholesterolverlager, voor Vitamine E ter voorkoming/behandeling van hartziekten, en voor Vitamine B9 ter voorkoming van een rugafwijking bij foetussen. Ook Chen et al. zetten die traditie voort! En een vergelijkbare lijst kan worden gemaakt van gepubliceerde goede resultaten die geheel worden genegeerd. In het licht van al het bovenstaande is het op zijn minst vreemd als iemand zich van Linus Pauling meent te kunnen ontdoen door hem als een niet relevante gelovige te kenschetsen.

Gesteld, dat Vitamines patenteerbaar waren, dan zou de farmaceutische industrie alleen al na het werk van McCormick zich van dat succesverhaal hebben meester gemaakt! Nu dat niet het geval is, en de industrie er dus geen brood in zag, zouden patiënten redelijkerwijs hebben verwacht dat de medische stand, zo nodig met behulp van de overheid, zich tot het uiterste zou inspannen om, zo nodig nog na aanvullend onderzoek, hen van deze vindingen te laten profiteren.

Maar het tegendeel gebeurt: tegen de dringende adviezen van WHO/FAO in dreigt het gebruik van o.a. Vitamine C door middel van EU- en Codexregels praktisch onmogelijk te worden gemaakt – geheel naar wens van de farmaceutische industrie! En U als opiniemaker dekt dat met een stukje dat m.i. niet aan redelijke eisen voldoet.

Hoogachtend,
H.G. van der Waals, Amsterdam